

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 24 d'abril del 2018

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Vincent ANIÈRE, i els magistrats M.I. Sr. Carles CRUZ MORATONES i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- En l'audiència de data 20.10.16 la representació processal de l'entitat bancària X SA formulava demanda contra el Sr. A.M.S., en virtut de la qual sol·licitava que es condemnés a aquest darrer a pagar la quantitat global de 2.194.346,55-€, incrementada amb els interessos bancaris de descobert fixats per l'Associació de Bancs Andorrans des del 25.05.16 –dia següent a la darrera liquidació- i fins al definitiu pagament d'aquest import, més les costes judicials, inclosos els honoraris d'advocat i procurador que haguessin intervingut en la reclamació. Altrament interessava que es declarés que el deute de 2.194.346,55-€ derivat dels préstecs amb garantia hipotecària es trobava garantit hipotecàriament i, disposant la realització en

pública subhasta dels béns immobles objecte d'hipoteca, s'acordés l'aplicació del preu obtingut a la rebaixa o cancel·lació de tot el deute garantit hipotecàriament.

En l'audiència de data 10.11.16, la representació processal de la part defenent demanava que es dictés sentència estimant en part la demanda, fixant el deute en la quantitat de 2.100.872,65-€ i, declarant i aplicant uns interessos de demora corresponents a l'interès legal.

II.- Les parts van replicar i duplicar de forma oportuna reproduint les seves pretensions.

III.- Obert el judici a proves van ser practicats els diferents mitjans probatoris proposats pels litigants.

IV.- Les parts van formular escrit de conclusions en què van reproduir les seves pretensions inicials.

V.- L'Hble. Tribunal de Batlles va dictar Sentència, en data 20.10.17, amb la següent part decisòria:

“PRIMER.- Estimar la demanda formulada en data 20 d'octubre de 2016 per la representació de X, S.A. contra el Sr. A.M.S.;

SEGON.- Condemnar al Sr. A.M.S. a pagar a l'agent la quantitat global de 2.194.346,55 € €, incrementada amb els interessos per a descoberts en compte establerts per l'Associació de Bancs Andorrans, comptadors des del 26 de maig de 2016 i, fins a la seva total liquidació, a acreditar en període d'execució de Sentència; i li imposa les costes processals, inclosos honoraris d'advocats i procuradora.

TERCER.- Declarar que el deute derivat dels préstecs amb garantia hipotecària es troba garantit hipotecàriament.

QUART.- Disposar, en tràmit d'execució de sentència, la realització en pública subhasta de: a) xalet 1, bloc A (unitat immobiliària núm. 1), de la parcel·la 22 de la urbanització U, d'EscaldesEngordany; b) la parcel·la núm. 24 de la urbanització U d'Escaldes-Engordany, sobre la que es troba bastit el Xalet C i; c) el xalet 1, bloc B (unitat immobiliària núm. 2), de la parcel·la núm. 22 de la

urbanització U d'EscaldesEngordany, acordant l'aplicació del preu obtingut a la rebaixa o cancel·lació de tot el deute garantit hipotecàriament.”

VI.- Contra l'esmentada resolució formula recurs d'apel·lació el Sr. A.M.S., i en virtut dels arguments que exposa en les seves conclusions per escrit de data 16.01.18, demana la revocació de la resolució apel·lada, fixant la quantitat principal del deute a 2.100.872,65-€, excloent de la condemna aquelles sumes que corresponguin al concepte d'interessos de demora, tot sense fer-li condemna en costes judicials d'ambdues instàncies.

Per escrit de contesta registrat el 27.02.18, la representació processal de l'entitat X SA va demanar que es desestimés el recurs d'apel·lació, amb imposició a la part apel·lant, de les costes processals causades així com els honoraris d'advocat i de procurador.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Carles CRUZ MORATONES.

FONAMENTS DE DRET

I.- En el present procediment, la part agent X SA exercita front la part defenent Sr. A.M.S. l'acció personal i l'acció hipotecària en demanda en la que sosté una petició de condemna per 2.194.346,55-€ més els interessos bancaris pactats a partir del 25.5.16, data següent al tancament del compte i de la liquidació, fins al total pagament del deute, més les costes judicials.

La sentència d'instància estima íntegrament la demanda i imposa les costes a la part defenent.

Contra tal decisió s'alça la part vençuda.

II.- En el seu recurs la part recurrent insisteix en els mateixos

arguments que ja va proclamar en la instància sense aportar cap mena de novetat per impugnar la raonada sentència de la instància. Aquests arguments consisteixen en aplanar-se al pagament d'un principal de 2.100.872,65-€ i que els interessos de demora eren abusius.

III.- Ja hem dit en reiteradíssimes ocasions (STJC 046/02; 060/06; 024/10; 273/15 i 354/16, entre d'altres) que quan la part recurrent insisteix en els mateixos arguments que ha fet servir en la instància sense aportar cap nova argumentació contrària a les que han fonamentat la decisió del Tribunal d'instància, ja és motiu suficient per desestimar el recurs i confirmar la decisió impugnada.

Però en ares d'exhaurir al màxim la resposta judicial i amb la minsa esperança de portar al convenciment de la part recurrent de que la raó no esta del seu cantó, entrarem a fer unes consideracions sobre el fons del litigi que aquí es planteja.

IV.- Pel que fa al primer motiu o greuge, la part defenent continua insistint en que les dues parts varen estar a punt d'arribar a un acord sobre el reconeixement d'un deute per un total de 2.100.872,65-€ i es va redactar un esborrany d'escriptura de declaració de venciment anticipat, reconeixement de deute, insolutumdació i cancel·lació d'hipoteca però que finalment no es va signar l'acord, sense que hi hagi coincidència quina part es va tirar enrere. Però el cas és que sigui per la raó que fos, si no es va arribar a un acord amistós extrajudicial això no pot obligar als tribunals de justícia a imposar un acord no desitjat per alguna de les parts, i per aquesta raó no se li pot imposar a l'entitat bancària aquell muntant de deute sobre el que varen estar negociant i negar-li el dret a acudir a l'auxili judicial, dret fonamental recollit en l'article 10 de la nostra Constitució.

Per aquesta raó el motiu ha de ser rebutjat com fou en la instància.

V.- El segon greuge o motiu de la part recurrent consisteix en considerar que els interessos de demora aplicats són abusius. I si bé en la

primera instància va afegir que calia que fossin aplicats en el seu lloc l'interès legal, ara reclama l'aplicació de la nova doctrina de la Sala conforme en cas de ser estimats abusius, no s'apliqui cap mena d'interès legal (STJC 182/17 de 30.11.17).

Però com també recull la sentència impugnada ja hem tingut ocasió d'examinar altres casos en els quals els interessos de demora es situaven entre el 8'5% i el 13'5% en aplicació dels interessos fixats per l'ABA i vàrem concloure que no es podia concloure que fossin abusius. Així en la STJC 148/14 dèiem: *".... La sentència d'instància assenyala que pel compte corrent els tipus de descobert van oscil·lar entre el 8,50 i el 13,50% mentre que el tipus remuneratori fou en un inici del 2,812% i que, per tant, aquests resulten desproporcionats. En efecte, aquesta Sala, en la seva sentència TSJC-302/11 del 20-12-2011, ha manifestat que "es pot entendre com usurària, per sobrepassar aquell interès que es considera habitual en el tràfic mercantil, o haver-se acceptat en situació d'urgència o necessitat peremptòries del deutor, és procedent que els Tribunals la limitin, ja que el Digest 12,6,26 prohibeix la usura, com destaquen, entre altres, les Sentències d'aquesta Sala de dates 22 de juliol del 2010, o 27 de gener del 2011". En el present supòsit, els tipus de descobert estan fixats en el 8,50% de 31-03-2010 a 31-07-2011, en el 9% de 31-07-2011 a 3-01-2012, en el 8,50% de 3-01-2012 a 1-02-2012 i del 13,50% de 1-02-2012 a 3-04-2012 (cfr. Folis 215 i ss), de manera que el tipus mig per aquests anys es situaria entorn del 10%. I aquest tipus de descobert quan els tipus remuneratoris pels préstecs oscil·laven entre el 4,16 i el 5,49% no es poden conceptuar com a desproporcionats, atès que si els préstec es retribuïen amb un 5%, un interès de descobert en compte al voltant d'un 10%, tota vegada que no retribueix el diner prestat sinó que constitueixen la indemnització de danys i perjudicis derivada de l'incompliment del deutor, no pot ésser entès com desproporcionat....."*

En la STJC 47/16 es pot llegir: *"...Quant al préstec amb garantia hipotecària i a la vista de la documentació aportada (folis 108 i seg.), els interessos de demora aplicats al préstec hipotecari van des del 8,5% al 13,5% (i la major part del temps d'incompliment l'interès ha estat entre el 8,5 i el 9%) que ja vàrem declarar en la sentència TJC 148/14 de 27.11.14, que per la mateixa època (2010-2012) els interessos aplicats no es poden considerar desproporcionats....."*

Per la seva part la STJC 212/16 recollíem: “...En aquest cas, i a la vista de la documentació requerida en període de proves a la part agent (documents 28 i 29), els interessos de demora aplicats al préstec hipotecari van des del 8,5% al 13,5% (la major part del període els interessos aplicats han estat entre el 8,5% i el 9%) que ja vàrem declarar en la STJC esmentada de 27.11.14 (TSJC.-148/14) i en la de 27.10.16 (TSJC 124-/16) que per la mateixa època (2010-2012) no es poden considerar desproporcionats.....”

Finalment en la STJC 006/17 es pot llegir: “... Per començar, hem de constatar que no existeix cap mena de dubte sobre el redactat de totes les condicions transcrites. També hem de ressaltar que, de la certificació aportada per l'entitat en la proposició de proves (documents 25 a 40, folis 137 a 152), es comprova clarament que els interessos que ha aplicat al llarg de tot el crèdit fins al dia 22.11.12 són els que van del 8,5% al 9% durant 23 mensualitats i els del 13,5% a 8 mensualitats, les darreres del 2012 i sempre inferiors als interessos en descobert previstos per l'ABA com es comprova del certificat del foli 175. És a dir, que fins al moment present, no pot existir cap mena de debat sobre si els interessos de l'ABA són excessius perquè gairebé sempre han estat inferiors i ja hem dit en altres casos molt similars que tampoc aquests tipus d'interès són abusius ni excessius pels consumidors....”

Recordada aquesta doctrina ja consolidada i a la vista del document 11 aportat amb la demanda on hi figura el tipus d'interès de demora entre el 8'5% i el 13'5%, hem de concloure igualment que no han estat abusius, com pretén la part defenent. Tot això sense perjudici que com molt bé recull la sentència d'instància, no s'hagi de controlar en la fase d'execució que els interessos de demora que es reclamin a partir del 25.5.16 no siguin abusius.

Aquest motiu també ha de ser desestimat.

VI.- En resultar desestimat el recurs procedeix imposar les costes per ell generades a la part recurrent, de conformitat amb el que disposa el Codi 7,51,5.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs d'apel·lació interposat pel Sr. A.M.S. contra la Sentència dictada per l'Hble. Tribunal de Batlles en data 20 d'octubre de 2017, que confirmem íntegrament.

Imposem el pagament de les costes causades en aquesta alçada a la part apel·lant.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. Presidenta de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-